

sam Bog jih je varoval — vse sovražnikove namere so bile izdane! (Dal. prib.)

## Politične stvari.

### „Svoji k svojim.“

Črni grob že krije truplo blagega Františka Palackija, a njegovo gêslo kliče in budí Slovane, naj ima Slovan srce za Slovana.

Ne bi spregovoril o tem, ker je to že preveč znano in vsakdanje, al sili me to, ker vidim pri nas žalostne izglede mnogih polovičarskih Slovencev in Slovanov, katerim je le tuje znano in všeč, domače pa ničevno, — ko vidim mnogo taci, ki se naše svete reči ne zavedajo tako, kakor bilo bi potreba in njih dolžnost. Mnogo vidim taci, ki goré sicer za narod pri kozarcu vina, a v dejanji so ničlje, ker ne spoznajo narodne važnosti dandanes, ki se sicer tudi štejejo Slovence, al, ko pride čas dejanja, se navadno skrijejo in ni jih. Žalost pač mora oblitati vsacega rodoljuba, ko vidi take izglede, in ako opazi kaj tacega tujec, se mu li ne bode vrnila misel, da je tak narod zrel za pogin, kajti „kdor ne spoštuje se sam, podlaga je tujčevi peti!“

Sicer se dajo navesti nekateri vzroki, zakaj da naš narodni ponos ni tolik, nego pri družih narodih, na pr., da nimamo slayne, na druge narode vplivajoče zgodovine, kakor Čehi, — da nimamo svojega plemstva, velicega bogastva itd. Ali naj pa zaradi tega svojo narodnost pozabimo? Ne, nikakor ne! Ne bi bili li potlej enaki spačenemu sinu, ki se sramuje svoje priproste matere? In ako nas to in enako ne zmodruje, učimo se od naših nasprotnikov, ter poglejmo, kaj in kako delajo oni, kogar breme nam vedno bolj nestrljivo postaja. Le peščica jih je, ali kako se boré oni! Niso li dosegli večine v našem deželnem zboru, ter s tem naredili, da mora nepodučeni svet misliti, da je Kranjska, kjer prebiva  $\frac{9}{10}$  Slovencev, kaka pokrajina v nemškem rajhu. Kje so oni slovenski „purgarji“, katere so obetali pridobiti s svojo liberalno politiko mladostlovcem? Skusiti so morali, da nemčur ostane nemčur in sovraži Slovence, bodi-si liberalen ali kakoršen hoče, kajti njih glavno geslo je: „vse nemško do Adrije“. Obetali so nam blagi sad po novih šolskih postavah, al ponemčili so učiteljstvo (s hvalevrednimi izjemami), pred katerim so se nekdanj ravno tako tresli, kakor se današnji dan še tresejo pred duhovstvom. In vendar so te šolske postavbe hvalili celó nekateri slovenski listi, ne vidoči nevarnosti, ki nam pretí po njih. Učimo se toraj od svojih nasprotnikov in ne zaupajmo njim, dobro vedé, da nas le boli, ako se njim podajamo. Ne zaupajmo še tako hinavskim obljubam, da skrbé za naš blagor, ampak prepričani bodimo, da delajo le „ad majorem Germaniae gloriam“ (k večji slavi nemčurstva). In ako delajo tako pri nas nemčurji, kojim gre le za gospodstvo, se li ne bomo tudi mi borili, kojim gre za sveto zapuščino naše matere — za narodnost!

Da ima pa le Slovan srce za Slovana, pa ne velja samo za nas, ampak tudi za vse slovanski svet. Namesto mnogih izglede naj omenim le kaj najnovejšega in bolje znanega.

Ni bilo mirú po liberalnih časnikih, dokler niso pograbili papeževih dežel in rešili (?) zatiranih, ali bolje rečeno nikdar sitih Lahov; ni bilo mirú, dokler niso osvobodili pofrancozenih Alzasov in Lotrinžanov, akoravno so poslednji neradi sprejeli dobljeno svobodo itd. itd. Ali kedo se zmeni za pravice sužnega Slovana? — nihče. Le Slovan ima srce za svojega brata. Slovanski Srbi in Črnogorci so se vzdignili streti

glavo Turškemu gnjusu, slovanska Rusija preliva drago kri za osvobojenje svojih bratov. Ogromna večina neslovenskih časnikov še celó tega početja ne odobruje, vsaj ne vidijo sužnosti, kjer je prava sužnost, vsaj jim je ljubši Turški divjak, nego Slovan. In kdo je imel sočutje do vojujočih Rusov, ko jim je bila vojna sreča obrnila hrbet? Bili so Slovani skoro edini, ki so gledali z žalostjo na jug, ko so drugi narodi želeli in se veselili, da je konec „Moskovitov“. To naj bi si zapomnili Poljaki, da bi spoznali, kam jih bode pripeljala njihova neslovenska politika; zapomnili naj bi si, da njih najboljši zavezniki jih bodo zapustili in zabredli bodo še globokeje, kar nam svedoči tudi njih dozdejšnja zgodovina. Pomislila naj bi pa to tudi ona ruska stranka, koja išče vse Slovence zediniti na podlagi Ruskéga jezika in pravoslavne vere, naj bi vedela, da to je le fantazmagorija brez temelja, koja bi napravila celó razpor med lastnimi brati in stvarila še sorodnih sovražnikov, ko ima zunanjih že tako zadosti.

„Vsak je svoje sreče kovač“, pravi pregovor, in to velja tudi za nas.

Delajmo toraj, bodimo odločni, ne pa mlačni, bodimo značajni, da nas bode spoštoval tudi sovražnik, ne pa se nam škodoželjno smejal svest si svoje moči, moči, ki jo je dosegel vsled naše lastne malomarnosti. Prepričani, da so naši sovražniki mnogoštevilni, družimo se drug k drugemu; vsaj je vsa naša moč le v zajednosti.

„Brat z bratom, rod z rodом  
Ruši svaku nezgodu.“

## Mnogovrstne novice.

\* *Starost sedanjih vladarjev:* Papež Pij IX. je star 85 let, — Viljem I., cesar nemški, 80 let, — Viljem III., kralj Holandski, 60 let, — Kristijan IX., kralj Danski, 59 let, — Aleksander II., car Ruski, 59 let, — Viktorija, kraljica Angleška, 58 let, — Karol I., kralj Virtemberški, 54 let, — Peter II., cesar Brasiljski 52 let, — Albert, kralj Saksonski, 49 let, — Oskar II., kralj Švedski, 48 let, — Franc Jožef, cesar Avstrijski, 47 let, — Leopold II., kralj Belgijski, 42 let, — Ludovik I., kralj Portugaljski, 39 let, — Abdul Hamid, sultan Turški, 35 let, — Ludevik II., kralj Bavarski, 32 let, — Jurij I., kralj Grški, 32 let, — Alfons XII., kralj Španjski, 20 let, — Humbert, kralj Italijanski, 34 let.

## Naši dopisi.

Iz Rusije 13. jan. 7. — Bo li gnjili mir ali bo vojska, dokler se ne doseže njen cilj, trdna podlaga resničnega mirú? To sila važno vprašanje zanimiva zdaj ves Ruski narod. Želečih gnjilega mirú je v Evropi mnogo. To so turkofili vseh barv, črni in beli, ciniki in epikurejci. Želečih vojske, dokler se ne doseže trdna podlaga dobrega in zdravega mirú pa je tudi mnogo. To so vsi tisti, ki bi se radi za vselej znebili Turškega tiranstva, dalje ves Ruski narod — in upati smemo — da vse Slavjanstvo, vsi človekoljubi, vsi tisti, ki pravico in resnično kristjansko omiko stavijo više od samogoltnih interesov. Nam se zdi, da kričanje turkofilov ostane brez vspeha. Vsaj podoba je, da vsa Magjarska surovost in samogoltnost židovsko nemških žurnalstov niso v stanu skloniti Avstrijskega vladarja na Turško stran. V Franciji so se nakane Bonapartistov razbile, in Gambettisti tudi ne morejo do svoje quasi-komune. V Nemčiji ultramontanska „Germanija“ preliva britke solze; ona dokaže, da položaj Balkanskih kristijanov je treba zboljš-